

РЕШЕНИЕ

№ 6305

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7582** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175, ал. 5 от ЗДвП, вр. чл. 145 от АПК.

Депозирана е жалба от Г. НЕ Б. – Ж., ЕГН [ЕГН] с адрес:гр.С., [улица] вх.Б, ап.14 против заповед за налагане на ПАМ № 20-4332-004545 от 08.07.2020г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР, с която е наложена ПАМ, по реда на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП- прекратяване регистрацията на МПС – лек автомобил „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, за срок от 6 месеца. Посочва се, че в заповедта е неправилна, незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Искането съда е за отмяна обжалваната заповед.

Жалбоподателят, редовно призована за с.з., не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът, редовно призован за с.з., не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи от фактическа и правна стана следното:

Жалбата е допустима, като подадена от легитимирано лице и в срока по чл. 149 от АПК, но разгледана по същество се явява основателна. Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради

следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 07.07.2020г., около 12,04ч., в [населено място], по ул.Ф. К., с посока от ул.М. към бул. Ч. връх, жалбоподателят управлявала лек автомобил „Пежо 307“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , нейна собственост без да притежава валидно свидетелство за правоуправление на МПС (СУМПС) т.е. неподменено като чужденец, дългосрочно пребиваващ на територията на Република Б. повече от една година, което представлява нарушение на чл. 162, ал.2 от ЗДвП. Съставен е акт за установяване на административно нарушение сер. ГА, № 251822 от 07.07.2020г.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ -СДВР , оправомощен по силата на Заповед № 513з-1618/26.02.208г. (лист 16 от делото) е приложил принудителна административна мярка на оспорващия като е издал оспорената заповед – предмет на настоящото съдебно производство.

Административният орган е изложил фактическите основания за издаване на акта и е посочил правни основания за налагането на ПАМ чл.162, ал.2 от ЗДвП. За да са налице тези правни основания е необходимо водачът на процесното МПС, постоянно пребиваващ в Република Б. да е подменил СУМПС, което не е издадено от държава-членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Ш. след изтичане на една година от издаване на документа за пребиваване- в случая от 09.04.2029г.

Налагането на ПАМ по ЗДвП е специално производство, отделно и независимо от търсенето и реализирането на административно-наказателната отговорност.

При така установено от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл. 171, т. 2а, б"а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, като принудителна административна мярка се налага: прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Както бе посочено, безспорно е по делото, че на жалбоподателката Г. Не Б.-Ж. е наложена процесната ПАМ, в качеството ѝ на собственик на автомобила. Нормата на чл. 150 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, а в чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, е посочено, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено, като

по този начин, законодателят урежда различните хипотези на общия случай на неправооспособност на водача.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република Б. за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш.. Посочените хипотези от т.1 до т.5 от разпоредбата са алтернативни, т.е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република Б.

Съобразно чл. 162, ал. 2 от ЗДвП, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република Б., могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., в срок до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. По делото няма спор, че водачът на процесния л. а., е дългосрочно пребиваващ чужденец, притежаващ разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 09.04.2019г. В случая, тъй като водачът на автомобила, има издадено свидетелство за управление на МПС от Т., то съдът счита, че приложение намират нормите на В. конвенция.

В случая, за да се прецени дали е валидно представеното от жалбоподателя СУМПС, първо следва да се установи за коя от хипотезите на чл.161 то се отнася, като по-конкретно следва да се изясни дали то е национално или международно. В зависимост от това следва да бъде извършена и преценката дали документът отговаря на изискванията, съответно на чл.161,т.1 или т.4 от ЗДвП. И в двете хипотези обаче първото условие, за да бъде валидно представеното свидетелство е то е издадено от страна по Конвенцията. В случая това условие е изпълнено, тъй като Т. е договаряща страна по В. конвенция за движение по пътищата от 1968 г., поради което, съгласно чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република Б. за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Видно от приложеното към административната преписка копие на свидетелство за правоуправление № 09/152500, издадено на 22.10.2012 г. от Т. е, че е валидно за срок до 21.10.2022г., но няма данни да е издадено на основание Конвенцията за движението по пътищата от 08.11.1968 г.

Следователно в случая, не може да се приеме, че процесното свидетелство за управление на МПС е валидно при условията на чл. 161, т. 1 от ЗДвП, тъй като видно от съдържанието на същото, то не отговаря на изискванията на приложение № 6

към конвенцията (изложени в Приложение 6 към нея) за информацията, която съдържа, езика и др., каквото е изискването на чл. 161, т. 1 от ЗДвП.

На следващо място, според настоящия съдебен състав представеното свидетелство не е и международно, тъй като, за да бъде валидно на територията на Б., то следва да изпълнява условието по чл.161,т.4 от Конвенцията, а именно да отговаря на изискванията Приложение № 7 към нея. Сравнителният анализ на разпоредбите на Приложение № 7 от Конвенцията с реквизитите и съдържанието на представения от жалбоподателя документне сочи на съответствие, поради което не може да се приеме, че е изпълнено и условието на чл.161,т.4 от ЗДвП.

Не е спазено и изискването на чл. 162, ал. 2 ЗДвП, съгласно който чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република Б., могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Разрешението за пребиваване е издадено на 09.04.2019г., а проверката е извършена на 07.07.2020г., поради което едногодишният срок не е спазен.

За водача Г. Не Б. – Ж., е било налице правото да замени свидетелството си с българско такова, от която възможност не се установява същият да се е възползвал. Съдът приема, че посочените факти, касаещи датата на издаване на разрешението за пребиваване на водача, на факта на притежаването на свидетелство за управление на водача на автомобила, обр. Т., за безспорно установени, като обхванати от материалната доказателствена сила на съставеният АУАН, като официален свидетелстващ документ. Следва да се посочи също, че по тези въпроси няма спор по делото, респ. няма въведени различни твърдения с жалбата.

При издаването на процесната ПАМ не е допуснато процесуално нарушение, водещо до нейната незаконосъобразност, с посочване в същата, че водачът Г. Не Б. – Ж. е неправопособен, тъй като същото съставлява правен извод, съобразно на изложената фактическа обстановка в обстоятелствената част на заповедта.

Наложена с процесната заповед ПАМ – "прекратяване регистрацията на лек автомобил „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, за срок от 6 месеца, е в законоустановения минимум.

По изложените по-горе съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. НЕ Б. – Ж., ЕГН [ЕГН] с адрес:гр.С., [улица] вх.Б, ап.14 против заповед за налагане на ПАМ № 20-4332-004545 от 08.07.2020г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция - СДВР, с която е наложена ПАМ, по реда на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП- прекратяване регистрацията на МПС – лек автомобил „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, за срок от 6 месеца, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: